

הילה מור-זהבי | בונות אלטרנטיבה

מה שאני הולכת להגיד יהיה אולי קצת שונה מבדרך כלל.

זאת לא הפעם הראשונה שאני מדברת וכבר כתבתי המון נאומים, לעצמי ולאחרות, אבל בכל זאת הפעם כשהתחלתי לחשוב מה יש לי להגיד, היה לי קשה.

היה לי קשה בגלל הידיעה שאני מגיעה לנס ציונה, שכל ההיסטוריה שלה וההתפתחות שלה היא סמל ציוני בפני עצמו. ושאחד התאים הכי משמעותיים ונהדרים של הארגון שלנו, בונות אלטרנטיבה, נמצא בעיר הזאת, עם כמה מהנשים הכי מדהימות שאני מכירה.

אני באמת יודעת שכל מי שהגיע לכאן הערב וכל מי שנמצאת פה, מחויבת למאבק.

רובנו בתוך המאבק הזה כבר הרבה מאוד זמן. לפחות כל מוצ"ש. זה מוערך מאוד וחשוב מאוד, אבל כמה אני כבר יכולה לחזור על אותם עקרונות ואותן סיסמאות ששמעתן? לשכנע את המשוכנעות, את האחיות שלי למאבק שאני יודעת שמגיע להן יותר.

האמת היא, שכשהתיישבתי לכתוב, כל מה שעלה לי בראש זה רק גידופים. רק הכעס שלי זה שנמאס לי כבר, פשוט נמאס. איך יכול להיות שאנחנו עדיין בתוך החרא הזה?! כמעט 600 ימים של מלחמה, המחאה של חלקנו התחילה עוד שנה לפני כן וחלק ממנה גם ארבע שנים קודם, והמאבק הפמיניסטי שאני חלק ממנו נמשך כבר יותר מ-120 שנה.

באמת, אני מתנצלת מראש - סססססעמק! איך אנחנו עוד פה? ועוד נדמה שהדברים שצריך למחות נגדם רק מתרבים, רק מתעצמים, שוברים שיאי שפל, והקצב שלהם הוא כזה שרובנו כבר לא יכול להכיל.

אז מתעלמים או מדחיקים או מנרמלים, פשוט כי שטף הידיעות מקהה אותנו. קל נורא להתיימש, לחשוב שכבר שום דבר לא עוזר.

ולכן הפעם החלטתי לדבר מהמקום המאוד אישי שלי.

אני מודה, גם אני התפתיתי כבר לחשוב ככה. בטח השבוע, כשגילינו כמה זה טוב שיש דרכון זר. ויש לי. אמנם אירופאי ולא אמריקאי, אבל למה לא להשתמש בו? פשוט להודות שנשבר לי, ולוותר.

הבעיה היא שלמרות האוש, ולמרות העייפות, ולמרות שקל לוותר על המחאה, יש דברים אחרים שקשה לי לוותר עליהם.

קשה לי לוותר על הערכים שגדלתי עליהם, בתור בת של סגן אלוף בצנחנים שהיה גם אח שכול, ושל עולה ממרוקו שגדלה במעברה והפכה לאחות שהקדישה את חייה לטיפול באנשים.

קשה לי לוותר על הילדים שלי, שמסרבים לזוז מפה, בגלל אותם ערכים, שהם הרבה מעבר לטמטום ולעקשנות של גיל ההתבגרות.

קשה לי לוותר על העתיד שלהם ושל כולנו במקום שאני מרגישה שייכת אליו, שעם כל הקשיים הרבים מאוד, הם קשיים שאל המנטליות שלהם אני מתחברת ולא קשיים של מהגרת במקום שאני בכלל לא מכירה.

קשה לי לוותר על התפיסה שיש דברים אמיתיים שלעולם לא יהיו ימין או שמאל, כי הם פשוט ישר. והם אלו שלא תמצאו בתאילנד במזרח, או באירופה ובארה"ב שבמערב, אלא רק פה במרכז, בלב שעדיין פועם. בשיקום של הדרום, בבנייה מחדש של הצפון. ובראש ובראשונה, כדי שהם יקרו, צריך להשיב את המצפן - המוסרי והערכי. להשיב את כל החטופים.

רק בגלל שקשה לי לוותר, אני יודעת שאין לי ברירה אלא להמשיך להילחם. עם כל כמה שזה מתסכל. ושזה מתיש ומכביד. גם אני מתעצבנת כל יום, ומקללת כל יום, ומאחלת דברים רעים לאנשים רעים, למרות שמעולם לא רציתי רע בשביל אף אחד.

ואני בוכה כל יום. לפעמים יותר מפעם אחת.

וכל זה רק מראה לי שעדיין אכפת לי. שנשבר לי, אבל לא שנשברתי.

זה שאני וכולכם פה מראה שאני לא לבד בזה. שיש עוד מספיק אנשים שאין להם ברירה. שגם אם יש להם דרכון זר, הם אוהבים את המדינה הזאת לא פחות ממה שהם אוהבים את עצמם. ואני מקווה שבקרוב מאוד יהיו מתוכם כאלו שיחליפו את מי שעומדים בראש המדינה שלנו. מנהיגות ומנהיגים אמיתיים שאכפת להם ממנה ודואגים לה לא פחות מאשר לאינטרסים אחרים, אגואיסטיים זרים.

בגלל כל זה, אני לא אצעק היום עבורכם סיסמאות או אספר לכם על דברים שאתם כבר יודעים שקרו או שעלולים לקרות, ולא אנסה לשכנע אתכם במה שכבר השתכנעתם בו.

באתי רק להגיד שאני מבינה ויודעת איך זה מרגיש. ושנחנו לא לבד. אנחנו באמת כוח, אפילו שזה לא מרגיש ככה. ככל שנכעס יותר זה רק יגדל, וככל שנחזיק מעמד - את המעמד שלנו בתור אנשים ישרים, ערכיים הגונים - להבדיל ממעמד של כוח כבוד וכסף - בסוף נפסיק לכעוס ונתחיל לחייך. ובמקום קללות יצאו לנו נחמות, כי כמו בעבר - ככה, רק ככה, נישא את הנס ציונה. את הדגל, את הסמל ואת הפלא של הכוח של העם שלנו. נמשיך יחד ולא נוותר.

תודה רבה.

